TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

ÇOCUKLUĞUMUZDA….

Yazan: Hasan Öztürk - 15 Eylül 2010

Bizim çocukluğumuzda annelerimiz çalışmazdı.
Okuldan eve geldiğimde boynumdaki anahtarla kapıyı hiç açmadım.
Hatta Babamın bile anahtarı yoktu.
Annem evimizin bir parçası gibiydi, hep evdeydi.
Her yere birlikte giderdik, zaten öyle çok da gidilecek bir yer yoktu ki…..

En büyük eğlencemiz sokaklarda oynamaktı.
Sokakta oynamak diye bir kavram vardı yani.
Cafelerde, alış veriş merkezlerinde buluşmazdık.
Okula arkadaşlarımızla gider, birlikte çıkar, oynaya,zıplaya yürüyerek gelirdik.

Servis falan yoktu. Ayakkabılarımız eskirdi. Potin ayakkabısı olanlar bile o zaman parmakla gösterilir di.
Hatta öyle olurdu ki; çantalarımızı kaldırımlara koyar oyuna bile dalardık. Ta ki, karalastiklerimiz yırtılana dek..
Annelerimiz bu durumu bildiklerinden kardeşlerimizle bizlere ekmek arası bir şeyler hazırlar gönderirdi.
Mahallemizdeki teyzeler Annemiz gibiydi.
Susayınca girer evlerine su içerdik. Bağdaş kurup yer sofralarına bile çekinmeden kurulurduk…
Ya da pencereden bize bir sürahi bir bardak uzatırlar,hepimiz aynı bardaktan kana kana içerdik.

Kısacacı evine gidip gelen (.ki;sadece çişi gelen giderdi evine) elinde mutlaka yiyecekle dönerdi. Köy ekmeğinin arasına şehir ekmeğini katık yapıp yediğimiz günler bile oldu.. Hatta evde ekmeğin üzerine pelver sürüp yiyen arkadaşlarımı bile gördüm..
Anneleri o arada çocuğuna verdiği şeyden bizlere de gönderirdi.

Bu bazen bir haşhaşlı, bazen de bir meyve olurdu.

Cebimizde harçlığımız olduğun da düşmesin diye çıkarır çantamızın üstüne koyar oyun bitince geri alırdık.

Silgilerimizi bile kaybolmasın diye boynumuza doladığımız bir ipin ucunda muhafaza ederdik…

Çok garip ama çanta üzerindeki parayı bile kimse almazdı. Sokaklarımız evimiz kadar güvenli idi.
Düşünce kaldırırlar, kavga edince barıştırırlardı bizi…
Polisler gelmezdi kavgalarımıza, zabıtlar tutulmazdı.
Sonra kavgalarımız da öyle ustura, falçata ile olmaz,onlar nedir bilmezdik bile, asla kanla falan da bitmezdi, en fazla saçlarımızdan çeker, hayvan adları sayar, tekme atar, yine oyuna dalardık.

Birbirimizin suyundan içer, elmasına diş atardık. 25 kuruşluk dondurmayı bile 10'luk-15'lik paylaşırdık..
Enek oynamaktan parmaklarımız kanar yine de mikrop kapmazdık.
Azar işitip, acillere taşınmazdık. Düşerdik ekmek çiğner basarlardı alnımıza, oyuna devam ederdik. Röntgenlere, ultrasonlara girmezdik.

Ben bizim çocukluğumuzu hatta hoşunuza gitmese bile siyah önlüğümü bile çok özledim……
Sokaklarımız ruhsuzlaştı sanki. Komşumu tanımıyorum ama evinin camında, temizliğe gelen kadını haftada bir görür kolay gelsin der konuşurum. Naci Ağabeyin dediği gibi; sıra sıra terlikleri yakın tarihte hiç bir evin eşiğinde göremez oldum…
Onun dışında orada kim oturur hiç bilmem. Meraklanıp sormam da..
Evimizi kendimiz temizlerdik, kapı silmece; bilmem kaç kuruş hepimizin elinde bezler güle oynaya bitirirdik işleri.
Evlerimiz var, içinde yaşayan yok. Parklarımız var, içinde oynayan çocuk yok.
Ama her yıl sökülüp yenilenen kaldırımlar, lüks binalar, ışıl ışıl vitrinler, girip çıkan yapay insanlar…

Ruh yok, buz gibi buz, bu biz değiliz..

Tahta iskemlelerimizde oturan yaşlılarımız, onlara dede, nene diye hatırını soran çocuklarımız yok oldu.

Kapısını çarparak örtüyor diye çocuğuna kızıp, taksidini bitiremediği arabanın anahtarını, hiç tanımadığı birine vermek ters gelir bana.

Benim değildir bu kültür.

Ne ruhuma, ne kültürüme ne de cüzdanıma hitap eder.

Nedir bunlar?

Reklamlarla desteklenen beyni, ruhu ele geçirilmiş insanlar olduk.

Birbirimize yabancı, yalnızlıklarımızla yaşar olduk.

İyi de neden böyle olduk ?

Biz mi istemiştik? Böyle olmayı, özümüzden uzaklaşmayı….

Yoksa birileri mi böyle istedi?..

'Her toplum hakettiği gibi yönetilir'derler ya, hakettiği gibi de yaşar diyelim mi?

Kim yazmış bilmiyorum. Taa uzaklardan bir selam gibi geldi bana.

Üzerimde kalmasın, o yüzden "size" gönderiyorum. Umarım sizin de üzerinizde kalmaz bu selam. Siz de başkalarına gönderirsiniz.

(NOT: Kardeşim Gülfer Özcan'ın bana gönderdiği mailden)

Yorum Ekle

Hasan Öztürk